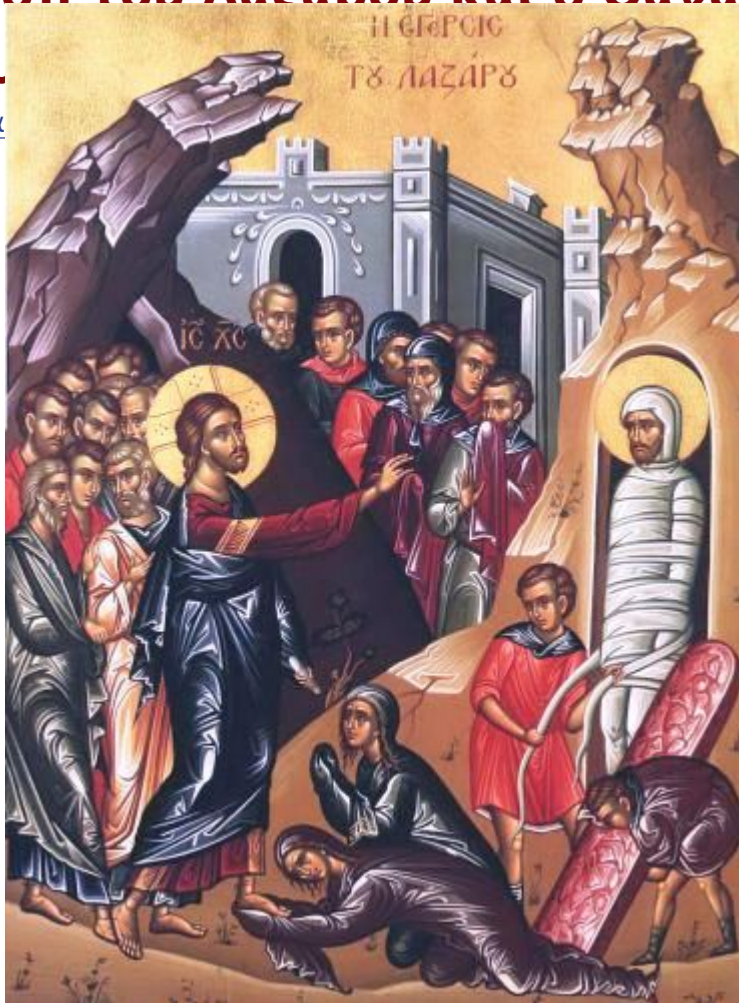

Η Έγερση του Λαζάρου και ο Θάνατος των Αγαπημ

[Ορθοδοξία κα](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Ο θάνατος του Λαζάρου, του φίλου του Χριστού, μας παραπέμπει στο θάνατο αγαπημένων προσώπων.

Αυτό το «εδάκρυσεν ο Ιησούς» (Ιω.11.35) δείχνει τον πόνο Του για το χωρισμό, την τέλεια ανθρώπινη Του φύση, καθώς και το οδυνηρό τού θανάτου ως αταίριαστο για τον άνθρωπο.

Μπροστά στον τάφο του τετραήμερου ξεδιπλώνεται το εσωτερικό του Ιησού, που χαρακτηρίζεται από αγάπη και στοργή για το πρόσωπο με την ιδιαίτερη και μοναδική σχέση της φιλίας. Γι'αυτό δεν κρύβει τη λύπη και την ταραχή Του.

«Ενεβριμήσατο τω πνεύματι και ετάραξεν εαυτόν» (Ιω.11,33).

Στο μεγάλο πόνο αποκαλύπτουμε το βαθύτερο εαυτό μας, χωρίς μάσκα και χωρίς κοινωνικά καλουπώματα.

Η διήγηση του Ευαγγελίου για την έγερση του Λαζάρου είναι πέρα για πέρα αληθινή, όπως οποιοσδήποτε θάνατος αγαπημένου προσώπου.

Εκεί φαίνεται το γεγονός του θανάτου, τα αισθήματα των ζώντων, οι εσωτερικές τους καταστάσεις.

Φαίνεται όμως και η υπέρβασή του, καθότι ο Ιησούς Χριστός, ο φίλος του Λαζάρου, δεν είναι απλά ένας σπουδαίος δάσκαλος, ένας καλός φίλος ή ακόμη και ένας με το χάρισμα της θαυματουργίας. Είναι « η ανάστασις και η ζωή» , καθώς το αποκαλύπτει στη Μάρθα, την αδελφή του Λαζάρου. [\(περισσότερα...\)](#)